

Annikki Kumpulainen
Mestariviisauden äärellä 3, s. 48–51
(Kristosofi huhtikuu 1986, s. 103–105)

Toimittajalta (Golgata-mysteeriosta)

Jeesus Nasaretilainen kertoi henkisellä tiellä koettavasta autuudesta. Pekka Ervast on uudelleen suomentanut ja järjestänyt Matteuksen evankeliumin Vuorisaarnasta löytyvät autuudenjulistukset. J.R. Hannula toteaa, että autuus on itekasvatuksellisessa pyrkimyksessä. Väinö Lehtonen on myös käsitellyt autuutta ja kertonut miten mestareitten sanoma on tähdännyt varhemmin siihen, että yksityinen ihminen heräisi kaihoamaan totuutta. Jumalan etsintä onkin tapahtunut esimerkiksi itämailla usein yksin mietiskellen. Mutta Jeesus Nasaretilainen työskenteli uuden periaatteen mukaan. Hänen sanomansa tähtäsi joukkojen herättämiseen. Niinpä alkuseurakunnissa oppilaat kokoontuivat yhteisille aterioidelle virittäytyäkseen yhteishengen. Yhteinen kaiho Jumalan ja totuuden etsintään laski perustan tilaisuuden onnistumiselle ja autuudeksi kuvatun veljeystenhengen kokemiselle.

Yrityksissä ei aina onnistuttu. Epäonnistumiset johtuivat oikean kokoontumiskannustimen vähäisyydestä. Iäisyyden kaipuu ei ollut voimakkain motiivi.

Ajattellessamme nykyä ja nykyisiä mahdollisuuksia toteamme iloksemme, että Suomen salojen kätköissä on elänyt uuden aikakauden aavistelu voimakkaasti. Aavistelu ei ollut mitätön haave. Se eli kansan sielussa, sillä yksi suomalainen oli kätkenyt sydämeensä Jeesus Nasaretilaisen autuudenjulistusten hengen. Autuudenjulistusten hengen omaksunut suomalainen on luonnol-

lisesti kansallishaltiamme Väinämöinen. Hän on innoittanut salojen kätköissä eläneitä tietäjäviisautta kunnioittaneita suomalaisia. Hän innoittaa yhä autuudenjulistusten hengelle alttiita suomalaisia, että pyhä veljeyden henki läpäisisi heidät, veljeys, jonka pohjasäveleenä on autuus.

Voidaksemme toteuttaa autuutta herättävää veljeyttä on meidän syytä tutkistella Golgata-mysteeriota. Golgata-mysteeriassa on asteita. Sitä voi kokea eri syvyyksissä. Ihmisyyshanteen vakava seuraaminen johtaa Golgatalle, ristiriitatilanteeseen, sillä virallistuneen kristinuskon edustajat ovat hyljänneet Jeesus Nasaretilaisen opettajana. He eivät suvaitse keskuudessaan Mestarin oppilaita tai oppilaisiksi pyrkijöitä. Sota- ja väkivaltakysymyksen ratkaisu ihmisyyden mukaisesti tuottaa ensimmäisen Golgatakokemuksen.

Voimme todeta kaikkien Golgata-kokemusten yhteiseksi piirteeksi henkisen työn katkeamisen uhan. Siinä on kysymys henkistä työtä kohtaavasta vaikeudesta. Voitto saavutetaan pitäytymällä tiukasti rakkaudessa. Niin teki Jeesus Nasaretilainen 2000 vuotta sitten. Samoin ovat menetelleet kristosofiset edelläkävijät omana aikanamme.

Tutkiessamme suurten henkisten uranuurtajien Golgatalle joutumisen syytä on meidän tunnustettava karman olemassaolo. Muistakaamme, ettei suurinkaan olento voi syntyä Tellusplaneetallemme maiseen käyttövälineeseen ilman karmaa. Jeesus Nasaretilaisen tapaus on siitä erikoinen, ettei hänellä ollut omaa karmaa. Hänhän oli elänyt taivasmaailmoissa suunnattoman pitkät ajat. Jeesus otti Shankaraatshaarjan karman. Shankaraatshaarja eli Shankara oli suuri intialainen filosofi, joka vetäytyi 32-vuotiaana maailmasta luolan yksinäisyyteen ja kuoli vapaaehtoisesti elettyään ilman ruokaa ja juomaa. Hän ymmärsi suoritta-

neensa työn, minkä vuoksi hän oli ruumistunut. Shankaraatshaarja luuli kenties, että hänellä oli oikeus menetellä siten. Mutta hän erehtyi. Se oli sittenkin itsemurha, josta tuli määrätty karma. Erehdys oli tehty okkultis-filosofisen opetustyön yhteydessä ja aiheutti henkisen opetustyön yhteydessä lunastettavan karman.

Karma antaa kuin luvan vaikeuksien tulla. Mutta vaikeudet tulisi voittaa yhteisessä työssä. Niinpä joudummekin pohtimaan vaikeuksien voittamisen toista tekijää: henkisen opettajan lähimpien opetuslasten osuutta tapahtumien kulkuun. Palestiinassa Jeesus Nasaretilaisen ristinpuulle johtaneiden onnettomien tapahtumien ketjussa Juudaksella oli näyttävä osuus. Kun etsimme syytä Juudaksen menettelylle, emme voi välttyä huomiolta: Syy Juudaksen käyttäytymiselle on löydettävissä siitä, ettei hän ymmärtänyt Jeesus Nasaretilaisen sanoman ydintä. Havaintoamme laajentaen voimme sanoa: Henkisten opettajien joutuminen ahtaalle, Golgatalle, johtuu siitä, että oppilaiden ja opettajan näkemykset opettajan julistamasta sanomasta eroavat toisistaan. Oppilaan mielestä opettaja ei oikein ymmärrä, millä tavalla työtä tulisi tehdä ulkonaisessa maailmassa, jotta se olisi tehokasta. Niinpä oppilas haluaa vauhdittaa työn edistymistä. Hän turvautuu omaan näkemykseensä. Luonnollisesti hän rakastaa opettajaansa, mutta hän on samalla kateellinen oppilastovereilleen, sillä opettaja ei huomioi häntä kyllin. Hän rakastaa myös työtä ja haluaa uhrata sille kaikkensa. Seurauksena on kuitenkin katastrofi. Rakkaus opettajaan ei ollut täysin epäitsekästä, vaan itsekkyyden sävyttämää, vaatimuksia asettavaa. Rakkaus työhön lepäsi myös väärällä perustalla. Juudas ymmärsi taivasten valtakunnan kuninkuuden materialismin sävyttämänä.

Meissä kaikissa on niin paljon juudasmaisuutta kuin meissä on rakkaudeksi luulemaamme tunnetta tai innostusta, johon on

kuitenkin sekoittunut itsekkyyttä ja henkisiin opettajiin suuntautuvaa vaativuutta.

Pekka Ervast korostaa Juudaksen luonnekuvauksissaan kiihkeyttä ja kärsimättömyyttä. Hän kyllä ymmärsi Jeesuksen Opettaja-aseman, oli Jeesuksen seuraaja ja opetuslapsi, mutta saamastaan tiedosta huolimatta ei ollut kyennyt omaksumaan henkistä elämänymmärrystä. Niinpä Juudaksen käsityksen mukaan onnen aika, tuhatvuotinen valtakunta, alkaa, kun kaikki maan päällä asuvat ihmiset saavat tietää, että Jumalan Poika on tullut. Silloin alkaa myös Juudaksen onnen aika, sillä pääseehän hänkin silloin Jeesuksen opetuslapsena hallitsemaan maailmaa. Hänen tarvitsi vain vauhdittaa tapahtumien etenemistä, pakottaa Jeesus näyttämään maailmalle, kuka hän oikein oli.

Samanlaisen henkisen sanoman vauhdittamispyrkimyksen näemme Suomessa Pekka Ervastin ympärillä vuoden 1920 paikkeilla. Oli muodostunut kaksi käsityskantaa, joista Pekka Ervast on käyttänyt nimiä "maailmaa parantava" ja "okkultinen". Pekka Ervastin toive oli, että kumpikin olisi omalla tavallaan edustanut teosofiaa, mutta nopean edistymisen kannattajat, jotka muodostivat enemmistön, olivat mielestään oikeassa ja pitivät itseään seururan ainoina oikeina edustajina.

Mainitsen vielä Pekka Ervastin näkemyksen hänen omilla sanoillaan: "Henkinen liike... on mielestäni pidettävä ulkopuolella kaikkea käytännöllistä politiikkaa siitä yksinkertaisesta syystä, että se ei ensi kädessä tähtää olojen parantamiseen, vaan inhimillisten näkökantojen muuttamiseen, ihmisten valistamiseen ja kasvattamiseen. Ulkonainen työskentely näyttää kyllä 'käytännölliseltä' ja lupaavalta, jota vastoin puhtaasti henkinen työ tuntuu niin kiittämättömältä, että moni väsy siihen ja heittäytyy epätoivoisaan yhteiskuntapolitiikan syliin. Mutta se, joka kesken väsy, on

unohtanut henkisen elämän ja itsekasvatuksen ensimmäisiä sääntöjä: älä työskentele tuloksien takia." (Tietäjä 1920, s. 347.)